

DEFLO

# Enigma

**Manteau**  

---

THRILLER

Wie ik ben en waar ik vandaan kom, weet ik niet, en hoewel ik niet gewenst was, hield ik zo oneindig veel van mezelf dat ik mijn eigen stront opvrat. Zeggen ze. Maar ze zeggen zo veel.

Wat ik zeker weet is dat ik geadopteerd ben. Ze hebben me gered uit een of ander grauw stadsgetto en me gedeporteerd naar dit kleine, lieflijke strontdorp waar ik tegen de muren opvlieg van frustratie en verveling.

Er is niks te beleven hier. Echt waar niks. Lege straten en lege levens.

Mijn biologische moeder?

Geen idee. Geen herinnering aan.

Mijn adoptieouders?

Mijn tweedehandsouders, zul je bedoelen. Boh. Over mijn ersatzmoeder, dat overtollige creatuur, valt weinig zinnigs te vertellen. Ze is thuis. Altijd. Je weet nooit wat ze denkt. Ze ligt op de loer. Zoals een spin in haar web. Probeert me het leven zo moeilijk mogelijk te maken. Ze is bang van mij. Ze had me door, denk ik. Van in het begin, toen ik de eerste keer opzettelijk in haar handscheet. Ze is dus intelligenter, enfin, minder naïef dan mijn vader, over wie evenmin veel te vertellen valt. Ambtshalve rust de belangrijke taak op zijn schouders om de juiste brief telkens weer in de juiste brievenbus te steken, en dat soms tot honderd keer per etmaal. Mijn vader is, in tegenstelling tot mijn moeder, een open boek. Een man met een missie ook, met uitgesproken ideeën en een eigen mening. Wat me altijd zal bijblijven van hem, is dat hij nooit nieuwe onderbroeken kocht. Omdat je die dingen toch niet ziet.

Waar ik ben?

Ja, hallo. Dat heb ik toch al gezegd.

Of ik vrienden heb?

Waar? In ons dorp, bedoel je?

Hey. Hey, momentje.

Time-out.

Ik begrijp dat je nieuwsgierig bent, dat is des mensen, maar laten we voor de goede orde een duidelijke afspraak maken. Ik wil – en zal – mijn verhaal vertellen in mijn eigen tempo. Een gerichte vraag afen toe, dat kan, maar onderbreek me niet te pas en te onpas, want dan ben ik de draad kwijt en daar word ik pisinjdig van.

Goed. Waar waren we gebleven? Vrienden? De inheemsen van ons dorp, zul je ongetwijfeld bedoelen. Boh. Ze vegeteren in een dorpsrealiteit die niet de mijne is en die ik niet kan en niet wil begrijpen. Noch aanvaarden. Zoals mijn nepouders zijn ze met walgelijk weinig tevreden. Met niks eigenlijk. Ze streven naar en wentelen zich in eenvoudig geluk, wat dat dan ook moge zijn. Ze houden van stilte. Dezelfde stilte die mijn hoofd vacuüm zuigt en het dan doet inklappen. Ze klampen zich vast aan het verleden, aan zekerheden, die één: niet bestaan, en twee: de creativiteit fnuiken. Funest voor een artiest zoals ikzelf. Hèhèhè. Maar daarover later meer.

Eigenlijk, weet je, zijn ze slechter dan ik maar dat beseffen ze niet eens, de perversen. Ik maak er namelijk geen punt van om toe te geven dat mijn navel het middelpunt van het universum is. Ik niet. Zij wel. De egoïstische boerenlullen spelen liever spelletjes. Heel immorele spelletjes, waarbij de perversiteit in het detail schuilt. Zoals die medelevende kreuk in hun smoel als ze op een pseudoserviel jammertoontje blèren hoe vreselijk onrechtvaardig ze het vinden dat 'Blablabla' is moeten gaan, en zó jong nog.

Begrijp je 't?

Begrijp je wat ik bedoel!

Nee, dus.

Ik wel. En laat ik je dit vertellen. Ik krijg er het schijt van. Ja, ook van jou! Al zie je dat niet aan mij, want zo dom ben ik niet.

Man, man, man.

Zo moeilijk is dat toch niet? Wat ze eigenlijk bedoelen is: gelukkig ben ik het niet die met achtenveertig jaar het bijltje erbij heeft moeten neerleggen.

Begrijp je 't nu?

Enfin. Laat maar.

Mij wordt wel eens verweten dat ik ongevoelig ben, maar niks is minder waar. Ik rouw echt om mijn doden. Geliefden zijn het die altijd bij me blijven. Maar zij! Hun hypocrisie, ik kijk er zo makkelijk doorheen. Ik walg van hen. Daar zijn geen woorden voor.

Mochten gedachten kunnen doden, de wereld zou een veel schonere plek zijn. De keren dat ik hen heb doodgemarteld, geëlektrocuteerd, zo lang en intens dat ik de zalige stank van verbrand vlees nog amper uit mijn neusgaten krijg... Soms stijg ik op en dan zuig ik me vol energie en bliksem ik hen dood, of ik laat met één vingerknip de malse plattelandsgereguleerder veranderen in striemende vlagen zoutzuur.

Hun kronkelende lijven. Zie je ze? Het sissen van hun huid, de oerkreten, doodsgereutel en boerenkeutels. Hoor je 't?

Nee?

Sluit je ogen. Dan kun je 't ruiken.

Je ruikt het niet? Hm. Ik anders wel. Ik krijg er de kriebels van als ik er nog maar aan denk. Gewoon mijn ogen sluiten en hijgen, maar niet te luid. Niet als er anderen in de buurt zijn.

Wat zeg je?

Je hebt niet zoveel fantasie als ik?

Hm. Tja. Luister. Gelukkig! Gelukkig heb ik nog mijn eigen hoofd om me in terug te trekken en om me in uit te leven, want het allerergste, het nec plus ultra, is – maar ik val in herhaling – de verveling. Die is hier dodelijk. Moordend. Wreed. Verscheurend. Rampzalig. Funest. Slopend. En zo kan ik nog wel even doorgaan. Het totale niets. Leegte. Gevoelloosheid. Ik word er hoorndol van, en doodsbang. Jaja, ook bang. Niks menselijks is me vreemd. Onlangs heb ik me langs de kant van de weg in de brandnetels gegoooid. Om te voelen dat ik nog leefde.

Geen klote, geen klotefuck is er hier te beleven. Daarom is mijn leven,

sedert ze me hier in de koeienstront hebben geplant, een constante veldslag geworden. Uit pure noodzaak. Het is de enige manier om te overleven in een dorp vol zombies.

Wat?

Mijn eerste slachtoffer?

Hèhèhè. Blij dat je mee bent. En klaar om mee te surfen op mijn wave. I am the silver surfer. I can see darkness in the light. Je hebt ondertussen al wel door dat ik geen brave jongen ben. Goed zo. Mijn eerste slachtoffer dus. En dan bedoel je waarschijnlijk niet een slachtoffer ontsproten aan mijn fantasie?

Hmm. Sorry dat ik lach maar we kunnen het er, neem ik aan, toch wel over eens zijn dat – tenzij jullie een manier kennen om die eeuwigdraaiende motor te laten stilvallen – het enige echte en waarachtige leven van een mens zich voornamelijk afspeelt in zijn hoofd en niet in zijn daden, die vaak niet meer zijn dan wat een welbepaald hoopje knoken en vlees wil dat we zien en horen, en soms voelen.

Maar goed. Daden. Daar gaat het om.

Hm. Effe denken.

Mijn eerste echte prooi was een kikker. Jaja, lach maar. Die arrogante groene slijmbal daagde me uit. Kwaken. Pal onder mijn slaapkamer-raam. Aan één stuk door. De derde nacht heb ik hem opgejaagd en gevangen en dan geradbraakt tussen het kamwiel en de ketting van mijn fiets, de origineelste, vind ik, van alle straffen die ik gedurende nacht twee had bedacht. Het meest fascinerende echter was dat het beest nog leefde, want het begon te spartelen toen ik mijn piemel in zijn opengereten buik duwde. Het voelde vreemd aan. Het effect van warme, vochtige kikkerdarmen op een hitsige menselijke piemel mag zeker niet worden onderschat. Maar al dat geglibber en gespartel. Toch een beetje een afknapper.

Ik weet dat je daar geen ervaring mee hebt. Maar ik wel. Daarom vertel ik het je ook. Ik heb er de hele nacht van wakker gelegen. Nat bezweet. Wikken en wegen. Denken, denken, denken. Pas tegen de ochtend kwam ik met mezelf in het reine en heb ik aanvaard dat een mens niet alles onder controle kan hebben, want daar draait het uiteindelijk alle-

maal om, en toen ik die klip eenmaal had gerond, overheerste eindelijk het gevoel dat het goed was.

Zo. Dat was het. Veel stelt het allemaal niet voor, maar toch. Je bent de eerste aan wie ik dit verhaal vertel. Ik ben geen opschepper. Waarom zou ik.

Hoe oud ik was?

Zeven, denk ik.

Nee, uiteraard niet.

Natuurlijk was het niet de eerste keer dat ik een dier folterde. Maar wel de eerste keer dat het een beest was waarvan je het hart zag kloppen en de ingewanden voelde glibberen. Heel anders qua beleving dan de poten van een hooiwagen uittrekken, snap je, of een mot in de fik steken. Insecten zijn fun. Oké. Maar toch. Wat me tegen de borst stuit is het volslagen gebrek aan emoties. Ze kermen niet. Kijken je niet aan, hoewel ze meestal van die bizarre facetogen hebben. Wat ze echt voelen, wie zal het zeggen. Er is geen doorwrocht proces, geen afgelijnd begin en eindpunt. En dat stoort me. Ja.

Wat?

Oké, ik begrijp dat je met veel vraagtekens zit, maar nu moet ik weg. Dringend, want morgen breekt het uur van de waarheid aan en ik moet nog naar het bos.

Om wat te doen?

Gewoon. Een put graven. Liefst voordat het donker is.

Waarom?

Moet ik met die schop in mijn eigen poten steken! Of wat!

Sorry. Zo had ik het niet bedoeld. Hèhèhè. We kunnen maar beter vrienden blijven.

Waarvoor die put moet dienen?

Dat zien we morgen dan wel weer. Je bent veel te nieuwsgierig.

Hèhèhè.

DELLEN

Het woord was op de witte en overigens onberispelijk geboende tegelvloer geschreven. Met brede vegen, bijna als penseelstreken. Degene die de boodschap wereldkundig had willen maken, had dus waarschijnlijk handschoenen gedragen, en dan was er wellicht sprake van voorbedachten rade, of hij had brede, spatelvormige vingertoppen. Misschien had hij – of zij, wat Nadia Mendonck betwijfelde, vrouwen plegen zelden zulke beestachtige moorden – twee vingers gebruikt. Misschien wel een kwast. Dat was voer voor de technische collega's en voor de fotograaf, die zijn statief had gemonteerd en zijn strijklicht ontstak. Mendonck zette een pas terug en probeerde zo afstand te nemen. Letterlijk.

'Zo noemen ze dát in Holland', mompelde een van de technische speurders, onherkenbaar in zijn stofafstotende pak en door het monddoekje amper verstaanbaar.

'Wat dát?' vroeg Mendonck aan de nieuweling. Want dat was hij. Wie draagt er nu een monddoekje op een plaats delict.

'Dát soort vrouwen', zei de jonge man en hij wees naar de grond.

Nadia staarde naar de boodschap. De kleur van de letters was roestbruin, wat erop duidde dat de feiten zich al een hele tijd geleden hadden afgespeeld, want ze twijfelde er

geen seconde aan dat de boodschap was geschreven met bloed van de overledene, die als een voddendaal op zijn zij lag. Een voet lag op de luxueuze en ongetwijfeld peperdure designsofa van wit leer.

‘Ik denk niet dat hij het zelf gedaan heeft’, beantwoordde de rechercheur Dirk Deleu spontaan de volgende logische vraag die zich opdrong. ‘Hoewel de letters op het einde van het woord aan kracht lijken te verliezen.’

Nadia Mendonck schrok. Niet van de woorden maar omdat ze hem niet had voelen naderen, haar lief. Ze knikte stug terwijl ze naar de stoffelijke resten staarde. Naar de diepe vleeswonden. Ze er telde er tien. Minstens tien. Lukraak toegebracht. Zonder herkenbaar patroon. De moordeenaar moest als een waanzinnige tekeer zijn gegaan. Werkelijk uitzinnig van razernij. De blonde man, het slachtoffer, was forsgebouwd en had zich ongetwijfeld verzet. Getuige daarvan waren zowel de zwarte vegen op de tegels, die duiden op een heftige worsteling, als de bebloede rechterhand van het slachtoffer. Uit de positie van de stompe ringvinger kon je opmaken dat het middenhandsbeentje en het handwortelbeentje van elkaar waren gescheiden. Gekraakt. Dat kon alleen met brute kracht zijn gebeurd. De blauwe rafelige vleesresten waren *musculi interossei*, meende Mendonck zich van haar cursus toegepaste anatomie te herinneren. Of het om de *musculus interosseus dorsalis* of *volaris* ging, daar durfde ze haar hand niet voor in het vuur te steken.

Hoofdwonden had de dode zo te zien niet en dus was het weinig waarschijnlijk dat hij was aangevallen met de koevoet die bij de voordeur was gevonden. Op die koevoet waren trouwens geen zichtbare bloedsporen.

‘Dus je denkt niet dat hij door een hoer is vermoord en daarna beroofd en dat hij ons op deze manier heeft willen

waarschuwen?’ verwoordde Mendonck haar gedachte-kronkels. Ze kreeg geen antwoord. Deleu was al weg. Ze had hem niet voelen komen en evenmin voelen gaan. Die gedachte beangstigde haar. Al wist ze niet meteen waarom. Er was sowieso al die latente onrust als ze zich op een moordlocatie bevond. Er aan wennen doe je niet. Wie het tegendeel durft te beweren is een leugenaar. Of een klinkklare psychopaat.

‘Waarschijnlijk roofmoord’, beaamde een van de speurders haar redenering. Moeilijk was dat niet. Hoewel. Mendoncks heldere blauwe ogen gleden over het interieur. Ze hielden stil bij de glanzende, smaragdgroene wandkast, handig ingewerkt in de kunstig gestucte wand. De twee deuren stonden wagenwijd open. De laden daarentegen hingen er niet uit. Iemand had iets gezocht. Maar wat?

De dader had de laden een voor een opengetrokken en keurig weer dichtgedaan toen hij niet had gevonden waar hij naar op zoek was. Het kon. Om de eventuele roofmoord te verdoezelen. Maar waarom had hij die kastdeuren dan wagenwijd open laten staan? Het opentrekken was met bruto geweld gebeurd; het was Mendonck niet ontgaan dat het onderste scharnier van de linker kastdeur was losgekomen. Was dat dan de reden waarom de deuren openstonden? Vragen, vragen, vragen. Misschien had hij wel gezocht naar iets. Iets groots dat niet in een lade paste. Ze pakte haar pen en schreef de conclusie van haar redenering als ezelsbruggetje in haar notitieboekje:

*Laden controleren op evt. beschadigingen.*

Deleu stond een drietal meter verderop bij een verchroomd salontafeltje in de vorm van een liggende u. Ook al peperduur design, dat iedereen wel knap vindt maar wat niet erg praktisch is. De hele loft, gelegen in een historisch pand vlak bij de E19, ademde trouwens klasse uit. Nadia

Mendonck had haar ogen de kost gegeven. Een schitterende daktuin, een badkamer van wit porselein, poepchique hangtoiletten, akoestische isolatie met zwevende vloerconstructies, exclusieve keramische muur- en vloertegels in badkamer en keuken, witgebeitste houten vloeren in de woonruimten en de slaapkamers, antieke gerestaureerde binnendeuren, het kon echt niet op. Deleu, gewurgd door de maandelijke alimentatie, zou er zijn rechterhand voor geven.

Hij had trouwens iets vast. In die rechterhand. Nadia Mendonck schuifelde dichterbij, voorzichtig omdat plastic beschermhoezen en gladgeboende vloeren een minder geslaagde combinatie zijn. Toen Deleu het doosje, dat leeg was, een kwartslag draaide, las Mendonck: *Ferrero Rocher*.

‘Chocolade. Niet goed voor je nachtrust’, mompelde ze.

‘Hmm. Misschien last van een slecht geweten’, vulde Deleu aan. Nadia keek hem aan. Uit zijn blik was niet op te maken of hij het over zichzelf had of over de overledene. Dirk Deleu was nerveus. Keek voortdurend op zijn horloge. Logisch, het was bijna tien uur.

‘Ik durf te betwifelen of hij hier sliep’, zei Schele Pierre, die net was binnengekomen en met onbehouden tred in hun richting stommelde. Mendonck en Deleu staarden de oude rot in het vak met vragende ogen aan. Pierre snoof en hief zijn kin naar de dode.

‘Erik Boen woont hier niet. Althans niet officieel. Deze flat wordt gehuurd door Tom Slootmaekers.’

Voor Mendonck sloeg de mededeling, hoe banaal ook, in als een bom. Ze ontweek de stekende ogen van Deleu en beseftte eens te meer dat niets is wat het lijkt. Vooral niet tijdens een moordonderzoek. Ze was ervan uitgegaan dat de dode man op de vloer – op zijn identiteitskaart, die al was verpakt en gelabeld, stond inderdaad ‘Erik Boen’ – het

slachtoffer was geworden van een bestiale roofmoord. Dat idee had ze al sedert ze hier vanmorgen vroeg naartoe waren gekomen, nadat de conciërge van dit industriële pand met meerdere lofts haar nieuwsgierigheid niet meer had kunnen bedwingen en de op een kier staande deur, die haar al twee dagen irriteerde, had geopend en hen had gebeld.

Het eerste wat Nadia Mendonck had gedaan was de plaats delict vakkundig laten 'bevriezen'. Daarna was ze als eerste naar binnen gegaan en logischerwijze op zoek gegaan naar de personalia van de vermoorde man. Ze had zijn identiteitskaart gevonden. In zijn portefeuille. Had de naam gelezen en naar de foto gekeken. So far so good. Maar! Nadien het adres van de man controleren had ze over het hoofd gezien. Daar had ze nu heel veel spijt van. Maar spijt komt meestal te laat. Schele Pierre had zijn kans gegrepen en niet nagelaten haar voor schut te zetten. In het bijzijn van haar collega's nog wel. En laat dat nu net zijn wat ze aan de man bewonderde. Zijn onbevangingheid en zijn onbeschofte directheid, ontdaan van alle maatschappelijke franjes.

'Bedankt, Pierre', grijnsde Deleu. 'Puik speurwerk.'

De ironie in zijn stem was Mendonck niet ontgaan. Voor wie die ironische toets was bestemd, was niet duidelijk. Wel duidelijk was dat Deleu hoe langer hoe nerveuzer werd. Dat kwam, zo wist ze, door het spanningsveld. Het was zaterdag. Zijn weekend. De kinderen kwamen logeren. En dat was heilig voor Dirk Deleu. Hij had er hard voor moeten vechten.

Nadia Mendonck wenkte met haar hoofd naar de deur. Deleu begreep het. Hij gooide haar een klapzoen toe en liep haastig naar buiten.

\*\*\*

Na Mendoncks korte update duwde Deleu zijn gsm in de uitsparing onder het dashboard. Ze hadden Tom Sloomackers, de huurder van de luxueuze loft, nog steeds niet te pakken gekregen. Via zijn werkgever, Cyber Electronics, was Nadia te weten gekomen dat de dertigjarige ICT-systeemanalist op zakenreis was in het buitenland. Ergens in de hak van de Italiaanse laars. Deleu was de naam van het dorpje al weer vergeten. In de buurt van Lecce was het, waar hij ooit, in een lang vervlogen en daarom extra te koesteren verleden toen het met Barbara nog koek en ei was, met zijn gezin een korte maar zalige vakantie had doorgebracht.

Het alibi van Sloomackers was nog niet nagetrokken, maar aangezien de man met het vliegtuig naar Lizzanello – de naam schoot Deleu plots weer te binnen doordat hij aan dat lekkere Italiaanse, ijsgekoelde citrusdrankje limoncello zat te denken – was gereisd en daar ondertussen al vijf dagen verbleef, mochten ze hun eerste ingeving, dat hij voortvluchtig was, naar de prullenmand verwijzen. De kans was zeer reëel dat de dertigjarige systeemanalist niet eens wist dat er in zijn loft een moord was gepleegd.

Deleu probeerde te focussen op het slachtoffer. Wat hem was opgevallen waren de kleren van de man. Die pasten niet bij het interieur en leken zo weggewaaid uit een tweedehandswinkel. Een opgewolde trui met daaronder een hawaïhemdje uit een vorige eeuw en een broek die al zoveel keer was gewassen dat de originele kleur nog nauwelijks te bepalen was.

Nu, het kon. Erik Boen was zelfstandige. Klusjesman. Misschien had de eigenaar van de flat hem tijdens zijn afwezigheid gevraagd voor een of andere klus. Maar werktuigen voor een herstelling waren er niet aangetroffen. Bovendien moesten die twee elkaar dan wel heel goed gekend hebben, Boen had de sleutel van de achterdeur in zijn

broekzak. De sleutel van de garagedeur zat aan de binnenkant in het slot en aangezien zijn auto in de garage stond, had Boen waarschijnlijk, nadat hij zijn auto had binnengereden, de sleutel aan de binnenkant in het slot gestoken maar de garagedeuren niet op slot gedaan. Mogelijk was de moordenaar daarlangs binnengekomen, want hoewel er in de ingewikkelde constructie van lofts een aantal gemeenschappelijke ruimten waren, was elke loft voorzien van een individuele toegang, een trapje dat via de garage naar de achterdeur leidde.

De moordenaar kon dus ongezien via de garage naar de loft van Slootmaekers zijn gegaan en daar hebben aangebeeld. Uit het zicht van andere bewoners. Of misschien was ook de achterdeur van de flat niet op slot geweest toen hij er aankwam.

Eigenaardig was wel dat ook de voordeur op een kier stond toen de conciërge de moord had ontdekt. Zo niet, dan was het lijk van Erik Boen pas gevonden wanneer Slootmaekers thuis zou zijn gekomen van zijn trip.

Zat daar een bedoeling achter, vroeg Deleu zich af. Wist de moordenaar dat de eigenaar van de flat op reis was? En wilde hij dat de dode tijdens diens afwezigheid werd gevonden? En waarom dan wel? Om de schuld op Slootmaekers te kunnen afschuiven? Er zat muziek in die theorie. Hoewel. Dat de klusjesman en de analist elkaar wellicht goed kenden, hoefde niet noodzakelijk te betekenen dat ook de moordenaar een kennis was van Slootmaekers. Of juist wel?

Deleu zuchtte. Hij had niet op de bocht gelet en trapte stevig op de rem. Hij gooide een snelle blik in de achteruitkijkspiegel. Charlotte, zijn dochter van drie, voelde zich blijikbaar in haar sas, want ze kraaide het uit van de pret.

Dirk Deleu voelde een warme golf van voldoening door

zijn borst gaan. Een gevoel dat hij moeilijk kon plaatsen en dat misschien nog het dichtst aanleunde bij wellust. Blij was hij. Blij dat het eindelijk 'zijn' weekend was. Blij dat hij bij zijn kinderen kon zijn. Dat hij er voor hen kon zijn. Blij ook dat hij nog iets te betekenen had voor zijn dierbaarste bezit op aarde en dat hij had doorgezet en had gevochten voor het hoederecht. Blij dat Barbara, zijn ex, ofschoon hij in haar gedachten tot slaaf van zijn lusten was gedegradeerd, uiteindelijk had ingezien dat kinderen ook hun vader nodig hebben. Blij dat Rob, ondertussen bijna negentien en op kot in Leuven, nog steeds met volle goesting om het andere weekend bij zijn pa kwam logeren. Blij ook dat Nadia, zijn lief en zelf kinderloos, hem zonder al te veel inmenging of betutteling dat eenvoudige geluk gunde.

De remblokken waren nu echt wel dringend aan vervanging toe, bedacht Deleu toen de Golf krijsend tot stilstand kwam. Charlotte vond het prima. Charlotte vond vandaag alles prima. Gelukkig beseft ze niet hoe schattig ze wel was. Nog niet, dacht Deleu, en hij strekte zijn arm, streelde door haar blonde krullen, stapte uit en maakte de veiligheids gordel van haar autostoeltje los. Voorwaar een ingewikkelde klus als je niet voor ingenieur had gestudeerd.

Hij liep met Charlotte in zijn armen over het tuinpad. Moest zich bedwingen om het blonde wicht niet dood te knijpen. Hij zette haar neer op de grond en hand in hand gingen ze de hoek om. Rob was er nog niet. Wat hij wel zag, was een meisje. Ze, of beter haar zware rugzak zonder zichtbaar logo, leunde tegen de muur. Een typische puber nog met, hoewel zwart bij de wortel, knalrode haren. Ze keek hem vluchtig aan en nipte van haar Black Booster. Ze droeg een zilveren ringetje in haar neusvleugel en haar lange wimpers waren beslist ijzersterk want ondanks de massa zwarte mascara die ze torsten, stonden ze nog steeds

rechttop. Het wicht leek met andere woorden zo weggelopen uit een boek van Stieg Larsson.

Deleus ogen dwaalden automatisch af naar de grond, op zoek naar een platgetrapte joint. Hij hoorde opeens snelle voetstappen. Achter zich. Hij maakte een kwartdraai, sloeg beschermend zijn arm om Charlotte en zijn hand gleed in een reflex naar zijn jaszak, klaar om zijn huid, en vooral die van Charlotte, duur te verkopen.

Rob Deleu staarde zijn vader aan. Glimlachte.

‘Ik zie dat jullie mekaar al hebben ontmoet.’

Dirk Deleu zei niets of deed niets. Gewoon omdat hij niet wist wat.

‘Pa. Sorry, ik had je moeten bellen. Maar vind je het goed als mijn vriendin dit weekend hier blijft slapen?’

‘Waar?’ Meer woorden kreeg Deleu met de beste wil van de wereld niet door zijn keel geperst. Daar had zijn zoon, die zijn hand door zijn wuivende bos krullen haalde, duidelijk ook nog niet over nagedacht. Nu, dat hoefde ook niet, dacht Deleu, toen hij over zijn eerste verwarring heen was en besepte dat hij eigenlijk blij moest zijn. Zijn zoon had een vriendinnetje en dat ‘gegeven’ wilde hij delen met zijn vader. Deleu stak de sleutel in het slot en keek het meisje aan. Hij stak zijn hand uit.

‘Raicha’, zei het meisje. Ze had puntige zwarte nageltjes.

‘Hoi’, probeerde Deleu het luchtig te houden, zich ervan bewust dat het bij een eerste ontmoeting erop of eronder is. ‘Dirk, Dirk Deleu. Ik...’

‘Ik weet het’, zei Raicha. ‘Woelfie heeft me alles over jou verteld’, en ze glipte giechelend samen met Rob ‘Woelfie’ Deleu naar binnen.

## II

Balen. Dit is echt balen!

Neenee. Ik heb het niet over de kuil. Die is diep genoeg. Ik heb hem gisteren gegraven. Voor het donker werd. Weet je 't nog? De wortels kapotsteken was het zwaarste werk. Ik had mijn graafwerk wat verder weg van die gevorkte boom moeten beginnen maar ik wilde een herkenningspunt.

Maar goed. Hij is klaar. Meer dan een meter diep. Ik heb hem gisteravond nog gauw dichtgegooid en de boel afgedekt met gras en bladeren.

Waarom?

Stel dat een verdwaalde wandelaar die kuil had opgemerkt. Of erger nog, erin was gevallen. Wat dan? Dan was alles voor niks geweest.

Enfin. Het doet er niet toe. Die kuil moest klaar zijn. Punt uit. Dat is een essentieel onderdeel van mijn plan.

Fuck. Dit is echt balen!

Wat?

Nee nee. Godverdomme. Ik heb je toch al gezegd dat die kuil niet het probleem is! De losse aarde er opnieuw uit scheppen ging als een fluitje van een cent en dat is nodig, want het moet snel gaan. Ik wil niet het risico lopen dat ik betrapt word.

Ja. En daar ligt ze nu. Met haar boekentas nog op haar rug. Rina Valk, mijn klasgenote met haar grote muil. Hij hangt nog half open trouwens, die muil. Voorgoed. Haar ogen ook. Wijd open van verbazing.

Goh, wat ben ik een stomme lul.

Kijk niet zo!

Trut!

Nee, nee, ik heb het niet tegen jou. Ik heb het tegen die trut van een Rina Valk. Man. Ik heb niet genoeg energie om in die kuil te kruipen en ze te sluiten. Echt niet. Ik voel me rot. Futloos. Had me er zoveel meer van voorgesteld. Ik had alles zo zorgvuldig gepland. En nu. Zie me hier nu staan. Met mijn poten in de modder.

Ja! Het heeft geregend vannacht! En nee! Je bent niet grappig!

Weet je. Mijn piemel, die ondertussen een lul is geworden, is niet eens uit mijn broek geweest. En ik ben al twaalf.

Ja! Twaalf, ja! Werd het niet stilaan tijd voor mijn eerste menselijke slachtoffer?

Wat?

Nee, dat is het probleem niet!

De kick was er. Natuurlijk was die er. Toen ik in de struiken lag te wachten. Ik heb haar opgewacht. Tot daar ging het goed.

Maar dan.

Pfft.

Ik heb veel te hard geslagen.

Ja! Te hard, ja. Veel te hard. Ze was op slag dood, denk ik. Er was niks aan. Al mijn plannetjes. In rook opgegaan.

Wat een ellende.

Plof.

Weg. Trut!

Plof. Plofplofplofplof.

Weg. Haar gezicht is bedekt met een laag aarde. Alsof ze nooit heeft bestaan. En misschien is dat ook wel zo. Ze is namelijk hier geboren.

Plof.

Damn. Wat sta ik dat kind hier te bekladden? Dat verdient ze niet. Ze had geen kans. Het is mijn schuld. Ik was veel te nerveus.

Ja! Bang ook! Ja! Maar een ander soort angst. Schrik dat al mijn plannen in rook zouden opgaan. Wat alsnog is gebeurd. Ja!

Verdomme.

Plof.

Voilà. Alleen haar tieten zijn nog te zien. Het lijken wel twee paddenstoelen met dat rode T-shirt van haar. Die tieten heb ik bewaard tot het laatst.

En dan. Wat dan. En nu!

Zie me hier nu staan!

Ik ben helemaal in de war.

Waarom! Waarom, vraag je!

Ik heb zelfs niks gedaan met het lijk. Helemaal niks. Doodgeslagen en de put in gepleurd. Ik was veel te nerveus. En razend.

Nee, niet op jou. Op mezelf.

Plof.

Klote. Dit is echt klote.

Waarom ik haar heb gekozen?

Weet ik veel. Omdat ze de ideale route naar huis nam, zeker.

Omdat ze al tieten had?

Hèhèhè. Je begint me te kennen.

Plof. Plofplof. Plofplofplofplofplofplofplof.

Tieten? Welke tieten?

Hè...hèhè..hèhè....ha...haha....hahahahaaaaahhhhh....

Hij draagt alvast een eerlijk T-shirt, dacht Nadia Mendonck. I LOVE ME, stond er in koeien van letters op de borst van Tom Sloodmaekers.

Onderzoeksrechter Jos Bosmans, die de zaak naar zich toe had getrokken, had na overleg met het team besloten om niet te snel in hun kaarten te laten kijken. Twee agenten in burger hadden de systeemanalist na zijn terugvlucht uit Lecce discreet opgewacht op de luchthaven en hem hiernaartoe gebracht. Naar het politiebureau aan de Merodestraat in Mechelen.

Sloodmaekers, tot nader order de eerste en enige betrokkene in deze lugubere moordzaak, was niet op de hoogte gebracht van de feiten die zich in zijn flat hadden afgespeeld. Dat was een bewuste zet. Nadia Mendonck, enige vrouw in het team, mocht de honneurs waarnemen en de confrontatie aangaan.

‘Meneer Sloodmaekers, ga zitten alstublieft’, zei Mendonck en ze probeerde kalm te zijn, hoewel haar hart pompte van ingehouden spanning. De eerste minuten, wellicht seconden, waren cruciaal, wist ze, en de reactie van Sloodmaekers kon van doorslaggevend belang zijn om een correcte inschatting te maken van zijn betrokkenheid.

De man bleef bij de deur staan, weifelend, maar al bij al, gezien de situatie, vrij onbewogen. Hij duwde zijn bril

wat vaster op zijn neus.

‘Wat is er gebeurd? Is er iets met ons ma?’

Een logische reactie, dacht Mendonck. Sloodmaekers had tot zo’n vijf jaar geleden bij zijn moeder ingewoond, in een piepklein huisje midden in het groen. Op de Molenheide in Hofstade bij Mechelen, een buurt waar peis en vree heerste, mondialisering een non-issue was en zelfs de stad voor de meeste mensen als een ver en gevaarlijk oord werd beschouwd. De vader van Sloodmaekers was overleden. Meer dan tien jaar geleden. De moeder woonde nog steeds in haar kleine huisje in het groen.

‘Nee. Maakt u zich geen zorgen. Gaat u gewoon even zitten’, herhaalde Mendonck en ze zette haar verzoek kracht bij met een handgebaar.

Sloodmaekers ging niet op de uitnodiging in. Hij bleef staan. Begon opnieuw aan zijn bril te prutsen.

‘Moet ik een advocaat bellen?’

‘Heb ik u ergens van beschuldigd?’ pareerde Mendonck de vraag.

Sloodmaekers schuifelde dichterbij en ging bedeesd zitten.

‘Ik wil u gewoon een paar vragen stellen. Kan dat?’

‘Ja. Natuurlijk.’

‘U hebt er geen bezwaar tegen dat dit gesprek wordt opgenomen en gefilmd?’

Nadia Mendonck verbeet haar frustratie. De vraag zou het wild mogelijk kunnen opschrikken, maar er was spijtig genoeg geen keuze. De rechtsgang eist wat de rechtsgang eist. Bovendien stond Bosmans toe te kijken. Achter de spiegelwand.

Sloodmaekers’ ogen dwaalden naar die wand, alsof hij zich ervan bewust was dat ze allesbehalve alleen waren. Wat hij ook wist, was dat dit geen beleefdheidsbezoekje was. Hij

keek naar het plafond. Op zoek naar de camera. Instinctief. Voor het eerst was er een spoor van lichte paniek. Nu de ernst van de zaak tot hem doordrong. Hij duwde zijn bril op zijn neus, die vochtig was, en had zichzelf vrij snel weer in de hand. Haalde iets té nonchalant de schouders op. Dat kon van belang zijn. Later.

Toen Mendonck probeerde oogcontact te maken, vluchtten zijn ogen weg. Ze hield het op schuchterheid. Niet zozeer angst.

‘Ik heb niks te verbergen’, mompelde Sloodmaekers uiteindelijk.

‘Oké’, zei Mendonck. ‘Meneer Sloodmaekers? Laat me maar meteen met de deur in huis vallen. Kent u Erik Boen?’

‘Ja. Waarom?’

‘In welke hoedanigheid kent u de heer Boen?’

‘Hij is een vriend. Waarom?’

‘Meneer Sloodmaekers. Kunt u antwoorden op de vragen? Dan is dit interview’ – Mendonck vermeed bewust het woord ondervraging – ‘zo afgelopen. Dat beloof ik u.’ Bijna had ze gezegd: en dan kunt u naar huis.

‘Is er iets aan de hand met Erik dan?’

Mendonck glimlachte. Sloodmaekers beseftte zijn vergissing en beantwoordde schuchter de glimlach. Dat hij zich niet op zijn gemak voelde bij vrouwen was meteen duidelijk. Al deed dat weinig ter zake. Het gebaar van wederzijds begrip brak de spanning. Eigenlijk wel jammer, vond Mendonck. Haar buik vertelde haar dat deze ietwat onhandige dikkerd wellicht geen potentiële dader was. Als hij het gedaan had, als hij de moordenaar was van Erik Boen, dan speelde hij het verdomd handig en zou dit een harde noot om te kraken worden.

Mendonck glimlachte beminnelijk, niet van plan om in haar kaarten te laten kijken.

‘Waarvan kent u Erik Boen?’

‘Boh. Ik heb Erik leren kennen in de avondschool. Tijdje geleden al.’

‘Avondschool?’

‘Ja. Spaans.’

‘Spaans. Beroepshalve?’

‘Nee.’

‘Waarom bent u dan Spaans gaan volgen?’

‘Omdat het een mooie taal is.’

Mendonck keek vluchtig op en noteerde ijverig. Ze deed het om tijd te winnen. Het gesprek werd immers opgenomen. Deze informatie was nieuw maar ze besloot om er niet op in te zoomen. Niet nu. Nu moest ze bij de kern van de zaak blijven.

‘En de heer Boen kwam af en toe bij u langs?’

‘Soms. Ja. Waarom?’

Mendonck glimlachte en zweeg.

‘Sorry. Ik ben het gewend om vragen te stellen. Ben een analist. Beetje vakidioot.’

Mendonck knikte.

‘Wat deden jullie dan?’

Slootmaekers haalde de schouders op, nogal defaitistisch. Hij deed het voortdurend. Zat erbij als een bloemzak. Brilletje wat hoger schuiven. Schouders ophalen. Hij leek geen moordenaar. Mendonck wist wel beter.

‘Gewoon.’

‘Gewoon wat?’ bleef Mendonck haar beminnelijke zelf. Haar gedachten dwaalden af naar Deleu. Hoewel ze dat niet wilde. Maar liefde laat zich niet dwingen. Hij had haar opgebeld. Hypernerveus. Rob had een vriendinnetje meegebracht voor het weekend. En waar dat wicht dan wel moest slapen? Mendonck schudde de gedachte van zich af.

‘Gewoon wat?’ herhaalde ze vriendelijk haar vraag.

Slootmaekers keek vluchtig naar zijn kruis. Het had iets komisch.

‘Babbeltje doen’, herstelde hij zich. ‘Pintje drinken. Niks speciaals.’

‘Komt hij wel eens langs als u niet thuis bent?’

Slootmaekers aarzelde. Toen hij zijn rechterdij over de linker kruiste, hield Nadia Mendonck de adem in. Ze wist dat mensen als ze liegen vaak onbewust van lichaamshouding veranderen.

‘Meneer Slootmaekers?’

‘Ik ben vaak op reis, ja.’

‘Kunt u een antwoord geven op mijn vraag?’ vroeg Mendonck vriendelijk, zich bewust van de kracht van haar vrouwelijkheid. Slootmaekers ging verzitten en herviel in zijn bloemzakpose.

‘Ja, dat gebeurt wel af en toe.’

‘Dus hij... hmm... heeft een sleutel?’ vroeg Mendonck op een drafje en ze hield de adem in, blij dat ze het woord ‘had’ op tijd had ingeslikt. Haar zenuwen leken strakgespannen snaren.

‘Ja. Hij heeft een sleutel.’

‘Waarom?’

‘Om de planten water te geven’, flapte Slootmaekers eruit en hij zette zijn leugen kracht bij door zijn dijen over elkaar te slaan. Duidelijk, dacht Mendonck. Er stonden geen planten in de flat. ‘Ik bedoel...’ probeerde Slootmaekers zijn flater te herstellen. ‘Ik bedoel dat ik nogal wat dure apparatuur in mijn flat heb. Erik hield af en toe een oogje in het zeil. Meer valt daar niet achter te zoeken.’

‘Zoek ik dan ergens iets achter?’

Slootmaekers rechtte zijn rug. Hij leek eindelijk klaar om in de tegenaanval te gaan. Hier had Mendonck op gewacht. Benieuwd hoeveel energie daarvan zou uitgaan. En of dat

voldoende zou zijn om een man, die hij zijn vriend noemde, zeventien messteken toe te dienen. Hij bleef evenwel rustig. Verbazingwekkend rustig zelfs. Zijn hand ging in zijn zak. Hij had een gsm vast. Begon erop te tokkelen.

‘Meneer Sloodmaekers?’

‘Wat!’

‘Wat bent u aan het doen?’

De hand van Sloodmaekers begon te beven. Hij snoof.

‘Ik stuur een sms naar Erik!’

‘Nu?’ vroeg Mendonck. Heel neutraal en zakelijk maar vanbinnen rommelde het. Als Tom Sloodmaekers echt een sms wilde versturen naar zijn vriend, dan had hij niets met de moord te maken. Als hij daarentegen wel betrokken partij was, dan was het een verdomd intelligente zet om het zo te spelen. Sloodmaekers stopte de gsm gefrustreerd in zijn zak.

‘Kijk, mevrouw. Ofwel vertelt u me nu wat er aan de hand is. Ofwel bel ik Erik! En daarna mijn advocaat.’

‘Uw advocaat, dat kan’, zei Mendonck en ze pakte de rode map die al de hele tijd uitnodigend op de hoek van het bureau lag. Sloeg ze langzaam open. Gooide de foto’s van de plaats delict voor de neus van Tom Sloodmaekers, die, geconfronteerd met zijn dode vriend, wit wegtrok en naar adem hapte.

Toen hij zijn zakdoek pakte en begon te kokhalzen, besefte Mendonck dat ze te impulsief was geweest en dat dit een lang en slopend onderzoek dreigde te worden.

\*\*\*

Voor zijn leeftijd was Dirk Deleu over het algemeen een vlotte, moderne kerel, vond Mendonck. Behalve, zo bleek, als zijn eigen zoon betrokken partij was.

Deleu had haar apart genomen in de kleine keuken die hij – God weet waarom – op een nogal onorthodoxe manier van onder tot boven had geboend en waar haar een dampende spaghetti bolognese alla Deleu wachtte. Heerlijk zonder meer. En een heksentoer want in de koelkast was amper een dode muis te vinden. Dus was hij speciaal voor haar naar de supermarkt gegaan. Mét woelwater Charlotte. Voorwaar een huzarenstukje.

Nadia, doodmoe na de drukke werkdag, had zwijgend haar benen onder tafel geschoven en de gezegende spijzen tot zich genomen. Dat had Dirk min of meer op zijn gemak gesteld. Hoewel. Toen hij op adem was gekomen, had hij haar fijntjes en daardoor juist opvallend op het hart gedrukt dat ze voorzichtig toenadering moest zoeken tot het meisje, want dat je meestal maar één kans krijgt. Alsof ze dat al niet wist na de desastreuze ondervraging op het bureau. Daarna had hij haar met zijn grote hondenogen nog maar een keer bijna gesmeekt om de zaken niet te bruuskieren – ze had zich als een seriemoordenares gevoeld –, om haar dan vol in het gezicht te gooien dat, mocht zijn zoon ooit besluiten om niet meer met zijn liefde bij zijn pa te komen logeren, dit háár schuld zou zijn.

Hallo! had Nadia gedacht, maar ze had wijselijk haar lippen op elkaar gehouden. Toen hij haar nerveus en met zachte dwang de woonkamer inloodde, had ze hem terloops verteld dat ze al ‘Hoi, welkom, ik ben Nadia’ had gezegd en dat daarmee, wat haar betrof, voorlopig de kous afwas. Daarna was hij eindelijk een beetje tot rust gekomen.

Ze hadden samen een glas wijn gedronken en hoewel hij haar bijna in de gordijnen had gejaagd terwijl hij dat hoe genaamd – want zo zijn mannen – niet besepte, had ze geen tegengas gegeven. Hij meende het goed en dat vond ze eigenlijk wel lief.

Toen ze hem een geruststellende zoen had gegeven, op zoek naar wat tederheid en intimiteit in deze nieuwe en voor haar toch wel onwennige situatie, en hem had willen meelokken naar de geborgenheid van hun slaapkamer, had hij ook die hint niet begrepen en had hij alle registers opengetrokken en haar bestookt met vragen over het lopende onderzoek. Dat kruisverhoor was nog steeds aan de gang. Een stuk na middernacht.

‘Dirk, voor zover we hebben kunnen nagaan, is hij vrijgezel. Althans volgens zijn moeder. En...’

‘Ja, maar die kan ondertussen al op de hoogte geweest zijn...’

‘...én die we tegelijkertijd met haar zoon hebben ondervraagd!’

Deleu schraapte de keel. Hij zweeg, hoewel ze hem op een arrogante manier de pas had afgesneden. Zolang ze dat niet deed met het nieuwe liefje van Rob, was alles onder controle. Een man moet kunnen kiezen in het leven. Hij wachtte geduldig. Nadia geeuwde. Er kwam niets meer.

‘Oké. Even recapituleren’, nam Deleu het woord. ‘Volgens jou weet die gast, Sloodmaekers, niet dat zijn beste vriend werd vermoord, maar weet hij wel en wil hij niet verklaren wat Boen uitspookte in zijn appartement.’

‘Ja, daar liegt hij over’, vatte Nadia de complexe volzin kernachtig samen. ‘En we gaan hem morgen vragen waarom.’ Nadia Mendonck geeuwde nog maar een keer. ‘Na de autopsie.’

Ze trok de koelkast open, op zoek naar een slok water. Ze schrok. De koelkast leek wel de grot van Ali Baba. Het enige wat ontbrak was de kreeft. Ze keek Deleu met grote ogen aan.

‘Ik dacht, ik ga gauw naar de supermarkt. En sla maar een flinke voorraad in. Dat dat meisje niet denkt dat we arme

schooiers...' De koelkast plofte dicht. 'En met een man meer en zo...'

'Ze is geen man', klonk het bars. Nadia kon van die vreselijke gemoedswisselingen hebben, vond Deleu. 'En waar gaan ze nu uiteindelijk slapen?'

Deleu kreeg een schokje. Hij had er niet meer bij stilge staan. Hij vloog naar de woonkamer. Zette de zoemende tv af. De twee lagen te slapen in de sofa. Hij rilde toen Nadia hem in de hals zoende. Hij glimlachte en trok haar mee. Ze verzette zich.

'Condoms?'

'Wat, condoms?' zei Deleu en er kwam een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen.

'Je moet overal condoms laten rondslingeren', zei Nadia en het klonk alsof ze het meende. 'Geloof me maar.'

Deleu bleef zonder reactie. Ze liepen hand in hand naar de slaapkamer.

'Je kunt die van ons gebruiken.'

'Wat, die van ons?' vroeg Deleu. Hij voelde de vermoeidheid in zijn schouders bijten. Het was een lange en slopende dag geweest.

'Onze condoms. Strooi ze overal maar rond.'

Deleu hield wijselijk zijn mond. Negeerde de stekende blauwe ogen. Een robbertje bekvechten over Nadia al dan niet zwanger schoppen. Hij had er geen zin in.

'Misschien neemt ze de pil', probeerde Deleu, goed wetend dat Nadia daar absoluut tegen gekant was. Mocht er ooit een baby komen, dan zou dat een gezonde baby zijn.

'Als haar dokter dat "spul" al wil voorschrijven', zei ze fijntjes en ze liep naar de kleine badkamer. Slapen zonder te douchen. Oké. Slapen zonder je tanden te poetsen. Nooit!

'Wat bedoel je? Al wil voorschrijven!'

Mendonck draaide zich om in de deuropening. Zette

haar handen op haar heupen. Trok een bedenkelijk gezicht.

‘Deleu. Tegenwoordig schminken ze zich al van hun twaalfde. Je gaat me toch niet vertellen dat je echt gelooft dat dat meisje meerderjarig is.’

Dirk Deleu wist niet meer wat te zeggen. Het enige wat hij nog bewust zag, was Nadia’s elegante rug die een bruuske kwartdraai maakte en in de badkamer verdween.

‘Maar bon. Ik ben de moeder niet. Dat gun je me niet. Jouw verantwoordelijkheid. Jouw probleem.’

De deur sloeg dicht. En weg was ze. Zijn giftige muze, die haar angel uiteindelijk met de glimlach diep in zijn vel had geplant.

‘Godverdomme, Nadia! Ga je weer beginnen’, brieste Deleu. ‘Je bent de moeder wel!’

De deur vloog open. Nadia’s ogen bliksemden.

‘Die discussie voer ik niet meer. Oké!’

‘Ssst’, siste Deleu.

‘Ik wil voor hen zorgen. Zo goed en zo kwaad als het kan. Maar Rob en Charlotte zijn jouw kinderen. Niet die van mij. Oké? Of moet ik het spellen!’

Deleu draaide zich om en plofte op het bed. De deur sloeg met een nijldige zwaai dicht.

‘Sorry.’